

кото приятно дразнѣше селскитѣ кръчмари по главната улица, толкова пъкъ сърдѣше женитѣ въ селото.

Задъ една отъ женскитѣ редици, върху зелена площадка, на пѣстро килимче, седѣше, подпрѣла се гърбомъ на близкия багренъ една жена, надъ 50 години — най възрастната въ групата. Тя бѣ пълна, едра и много красива, съ златни очила и съ побѣлѣли косми надъ високо и гладко чело. Добре вчесани и завити, тѣ стояха като сребърна диадема, внимателно сложена отъ ржката на настѣпващата старостъ. До самата нея, върху килимчето, спѣше въ дълбокъ сънъ тригодишното момченце на хазайката ѝ, която ѝ го бѣ оставила и отишла изъ полето на работа.

Тя бѣ тукъ сѣщо съ работа въ ржце. Наплиташе петата на мжжки чорапъ. Въ селото я зовѣха „златната госпожа“, защото освенъ златнитѣ очила съ златна и тънка като косъмъ верижка, тя имаше въ устата си и четири златни зжби, а на прѣститѣ — три широки, златни халки съ красиви гравюри и едри скжпи камъни. Селскитѣ дечурлига пъкъ, изхождайки отъ свое гледище, я зовѣха сладката госпожа. Въ недѣлни и празнични дни, следъ църква, тя ги гощаваше съ бисквитки, шоколадчета, бонбончета и такива още лакомства, каквито у селскитѣ халваджии не сж виждали. Тя лѣтуваше тукъ за първи пжтъ съ синъ и дъщеря студенти и въ това кжсо време бѣ се опознала съ повечето жени въ селото, като отиваше въ църква и общуваше съ тѣхъ.

Мжжътъ ѝ, книжаръ и печатаръ, идваше само праздникъ отъ града. Другитѣ дни тя оставаше съ децета си, съ които прекарваше повечето отъ времето. Въ тоя день тя бѣ останала сама. Синътъ — естественикъ — отишълъ изъ гората за лишаи, гжби и пеперуди, а пъкъ дъщерята тръгнала съ група жътварки изъ полето. Останала само съ детето на хазайката, госпожата се бѣ присъединила къмъ женската лѣтовнишка компания при воденицата.

* * *

— Варда! госпожи, пазете се малко! Малко настрана, госпожи! — викаше Мичо, който се бѣ отбилъ отъ пжтя и бѣ насочилъ колелото къмъ водата.

Сведени всички надъ работата си, нито една отъ женитѣ не бѣ го видѣла, когато се бѣ отбилъ отъ улицата, и затова въ първия мигъ закрещѣха изплашени. Другитѣ, които бѣха гърбомъ, обърнаха се и, безъ да ставатъ, сѣщо така се развикаха и запротестираха.

Мичо попадна като ястребъ въ кокоши дворъ.

— Брей, чичо, какво правишъ? Кжде тѣй съ колелото възъ